

[Formanden.]

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om en ekstraordinær afskrivning og om forhøjede ordinære afskrivninger for 1975.

(Lovforslag nr. 118. Fremsat 6/3 75).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages de under punkterne 13 og 14 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om skattemæssige afskrivninger m. v. [optaget af Anders Andersen].

(Lovforslag nr. 27. Fremsat 28/1 75 af finansminister Anders Andersen. Taget tilbage 21/2 75 af minister for skatter og afgifter Svend Jakobsen. Optaget 21/2 75 af Anders Andersen).

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om investeringsfonds [optaget af Anders Andersen].

(Lovforslag nr. 28. Fremsat 28/1 75 af finansminister Anders Andersen. Taget tilbage 21/2 75 af minister for skatter og afgifter Svend Jakobsen. Optaget 21/2 75 af Anders Andersen).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Mine bemærkninger her skal først og fremmest dreje sig om de to lovforslag, der er fremsat af venstre, afskrivningsforslaget og forslaget om ændring i investeringsfondsloven, men jeg må undervejs også gøre nogle bemærkninger om det af regeringen fremsatte lovforslag, som er til behandling sammen med de to øvrige lovforslag.

Hovedindholdet i venstres forslag om ændring af afskrivningsloven er jo, at der for anskaffelser af maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der anskaffes fra og med indkomståret 1975, indføres adgang til at afskrive skattemæssigt et beløb, der er

størere end selve anskaffelsessummen, nemlig et beløb, der svarer til 120 pct. heraf.

Baggrunden for dette lovforslag fra venstre og også baggrunden for regeringens afskrivningsforslag er den vanskelige økonomiske situation og den store ledighed, vi har. Begge forslag sigter på at opnå et øget incitament til at foretage nyinvesteringer i maskiner, således at der kan opnås en bedring i den beskæftigelsesmæssige situation.

Der er dog en væsentlig forskel på de afskrivningsmæssige foranstaltninger, som venstre og regeringen her foreslår. Venstres forslag tager således ikke kun sigte på en ændring i 1975. Det er en permanent ændring af afskrivningsordningen, venstre foreslår. Vi mener imidlertid ikke, at regler, der medfører en permanent gunstigere afskrivningsordning for erhvervslivet, bør gennemføres, uden at det sker som led i en større sammenhæng, og at der i denne større sammenhæng også indgår, at lønmodtagerne sikres andel i den tilvækst, der sker i virksomhederne.

Det lovforslag, vi har fremsat, sigter på den helt øjeblikkelige situation, idet vi foreslår, at der for de maskinanskaffelser, der sker i indkomståret 1975, bliver muligheder for at opnå et hurtigere afskrivningsforløb. Herved vil vi tilskynde til at foretage sådanne anskaffelser nu til gavn for beskæftigelsen. Gennem den foreslåede afskrivningsforanstaltning opnår virksomhederne, der foretager disse anskaffelser i 1975, en vis likviditetsmæssig forbedring i dette år eller eventuelt i 1976 eller i 1977 gennem de større begyndelsesafskrivninger, de kan opnå. Der er ikke efter regeringens forslag tale om, at der i alt kan afskrives mere end anskaffelsessummen for de maskiner, der anskaffes. Der er tale om, at man får mulighed for at fremskynde afskrivningen på disse maskiner, i modsætning til venstres forslag, der går ud på at indføre det helt nye princip i vor afskrivningslovgivning, at man for alle fremtidige maskinanskaffelser skal kunne afskrive mere end selve anskaffelsessummen, nemlig 120 pct. af anskaffelsessummen.

Lovforslaget begrundes med, at virksomhederne herved kan opnå en vis dækning for det inflationstab, der lides under afskrivningsforløbet. Som bekendt er det afskrivningssystem, vi har for maskiner og lig-

[Ministeren for skatter og afgifter.]

nende driftsmidler i en virksomhed, et saldoafskrivningssystem med afskrivning af alle virksomhedens maskiner under ét. Ved køb indgår en maskine i afskrivningssaldoen med anskaffelsessummen, og ved salg udgår den af saldoen med salgssummen. På saldoen, som den er hvert år efter tidligere foretagne afskrivninger, kan der afskrives indtil 30 pct.

Det, venstre nu foreslår, er, at anskaffelser, der finder sted fra og med indkomståret 1975, skal indgå i denne saldoværdi med 120 pct. af anskaffelsessummen. Efter min vurdering betyder venstres forslag en uheldig komplicering af det ret enkle saldoafskrivningssystem, vi nu efterhånden har arbejdet med i mange år. Man kunne godt spørge, hvordan man er nået frem til, at der lige præcis skal regnes med 20 pct. som tillæg til anskaffelsessummen. Det kan også forekomme mærkeligt, at aktiver med måske vidt forskellig levetid skal have samme procentvise tillæg. Tillægget kommer endvidere også et aktiv til gode, selv om skatteyderen kun beholder det ganske kort tid, således at han reelt ikke får noget inflationstab på aktivet.

Det, venstre foreslår, vil, så vidt jeg kan se, også kunne føre til en del misbrug via afskrivningsordningen. Det hænger sammen med, at maskiner, der sælges, som nævnt udgår af afskrivningssaldoen alene med salgssummen uden noget modsvarende 20 pct. tillæg. På dette punkt foreslås der nemlig ikke nogen ændring i venstres forslag. Der lukkes her op for muligheden for ved køb og hurtigt videresalg at tilvejebringe en forøgelse af afskrivningssaldoen uden nogen reel ændring af driftsmiddelbestanden. Også ved bytte af ældre driftsmidler opstår der muligheder for misbrug, idet begge parter i et sådant bytte herved kan skaffe sig et forøget afskrivningsgrundlag.

Det, jeg her har nævnt om nyanskaffelser, der skal indgå i afskrivningsgrundlaget med 120 pct. af anskaffelsessummen, er hovedprincippet i venstres afskrivningsforslag. Vi kan ikke gå ind for, at der foretages en sådan ændring af principperne i afskrivningsloven. Det forekommer os at være et tvivlsomt princip, der kan komplicere det nuværende ret enkle afskrivningssystem, og det vil, sådan som det er udformet i lovfor-

slaget, åbne mulighed for en del misbrug, der vil kunne bringe hele afskrivningssystemet i yderligere miskredit; det synes jeg vi har en fælles forpligtelse til at søge at undgå.

Fra regeringens side må vi anbefale, at man i stedet vedtager det lovforslag, vi har fremsat, og som sigter på en øjeblikkelig og hurtig forbedring af den helt øjeblikkelige og meget vanskelige beskæftigelsessituation.

Jeg skal nævne, at ud over dette med princippet for afskrivningerne indeholder venstres forslag nogle mindre ændringer. Det drejer sig om beløbsgrænsen for de småaktiver, hvis anskaffelsessum kan fradrages fuldt ud i anskaffelsesåret. Venstre foreslår her en forhøjelse fra 1.200 kr. til 1.800 kr. Det forslag kan regeringen ikke medvirke til. Vi er i en situation, hvor vi på alle leder og kanter leder efter provenu for at sikre statens finanslov, og her sker der det, at man foreslår en ændring, som vil betyde provenumæssigt tab af størrelsesordenen 100 mill. kr. Det finder vi ikke rimeligt med de foranstaltninger, folketinget i øvrigt må træffe i disse dage.

Jeg vil gerne gøre den samme betragtning gældende vedrørende det næste lovforslag, som går ud på en forhøjelse af beløbsgrænsen for afskrivningsmulighederne af erhvervsmæssigt benyttede personautomobiler fra 40.000 kr. til 55.000 kr. Jeg vil dog her gerne gøre den tilføjelse, at vi er parat til at se på, om der er nogle særlige områder, hvor noget kunne tale for, at der sker en ændring af beløbet 40.000 kr., og jeg vil godt nævne, at jeg her først og fremmest tænker på hyrevognene.

Jeg skal derefter gøre nogle enkelte bemærkninger til venstres forslag om ændringer i investeringsfondsloven. Den vigtigste af de ændringer, som venstre foreslår, går ud på en forhøjelse af adgangen til at foretage henlæggelse til investeringsfond fra de nuværende 20 pct. af virksomhedens overskud til 25 pct. Hertil vil jeg sige, at regeringen er ikke tilhænger af, at der gennemføres en sådan udvidelse af adgangen til at henlægge til investeringsfonds. Vi kan heller ikke her tiltræde, at der gennemføres disse generelle forbedringer, uden at det ses i sammenhæng med den fordeling af værditilvæksten, som jeg nævnte tidligere.

En anden ændring, venstre foreslår, er, at

[Ministeren for skatter og afgifter.]

den 1 års frist, der nu gælder for anvendelsen af investeringsfondshenlæggelser, skal forkortes, sådan at henlæggelserne kan benyttes allerede i det indkomstår, der følger umiddelbart efter henlæggelsesåret.

I bemærkningerne er ændringen bl. a. begrundet i, at denne foranstaltning i den aktuelle beskæftigelsessituation vil kunne tilskynde til øgede investeringer her i 1975, fordi ændringen skal gælde for henlæggelserne fra og med henlæggelsesåret 1974.

Jeg skal ikke afvise, at der kan være en virkning af et sådant forslag, men det skal da bl. a. ses i sammenhæng med det, vi tidligere har drøftet her, nemlig det meget dårlige år 1974 for mange virksomheder. Jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at den hovedændring, som venstre har foreslået med hensyn til udvidelsen af henlæggelsesadgangen, har den modsatte virkning, nemlig i retning af, at der kan foretages henlæggelser til senere kommende investeringer, og vi finder ikke, at det er det, der skal fremmes. Det, der skal fremmes i dagens situation, må være investeringer her og nu i 1975.

Jeg vil godt tilføje, at ved den foreslåede forkortelse af fristen for anvendelse af investeringsfondshenlæggelserne opgiver man i realiteten kravet om en vis bindingsperiode for henlæggelsesmidlerne, inden de anvendes. Det resultat kan efter vor opfattelse forekomme lidt mærkeligt, og jeg må mene, at det er ude af trit med sigtet i investeringsfondsloven, altså henlæggelserne til investeringsfonds, og jeg må konkludere, at vi kan ikke fra regeringens side anbefale noget af de to af venstre fremsatte forslag.

Camre (S):

De lovforslag, vi her behandler, er for de tos vedkommende lovforslag fremsat af venstre-regeringen, forslag, som efter regeringsskiftet er optaget af hr. Anders Andersen, og så er der et fra socialdemokratiet om en ekstraordinær afskrivningsadgang og om forhøjede ordinære afskrivninger i 1975.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger om de to af hr. Anders Andersen fremsatte lovforslag.

Det første tilsigter at ændre lov om skattemæssige afskrivninger, sådan at afskrivningen på anskaffelser, der sker fra og med indkomståret 1975, kan foretages på grund-

lag af 120 pct. af anskaffelsessummen. Det siges i bemærkningerne til lovforslaget, at det skulle have til hensigt at give virksomhederne en vis dækning for det inflations-tab, der lides under afskrivningsforløbet.

Desuden foreslås den afskrivningsberettigede anskaffelsessum for automobiler forhøjet fra 40.000 kr. til 55.000 kr., og endelig foreslås, at beløbsgrænsen for småaktiver, hvis anskaffelsessum fuldt ud kan føres til udgift i anskaffelsesåret, forhøjes fra 1.200 kr. til 1.800 kr.

Hovedformålet med lovforslagene skulle være en medvirken til at afhjælpe den økonomiske krise, landet befinder sig i, og det hævdes, at de foreliggende lovforslag skulle være beskæftigelsesfremmende. Jeg finder grund til at sætte et meget stort spørgsmålstegn ved, om der foreligger en sådan beskæftigelsesmæssig virkning, eller for at sige det mere tydeligt, om den beskæftigelsesmæssige virkning i Danmark står i rimeligt forhold til prisen for en gennemførelse af disse forslag.

Det er i hvert fald en kendsgerning, at en meget stor del af de investeringsudgifter, der kan blive en følge af forslaget, retter sig mod udenlandsk producerede varer. For automobilerne gælder det således, at der 100 pct. er tale om importerede aktiver, og det gælder naturligvis også for dele af de øvrige.

Provenutabet for det offentlige som følge af lovforslagets gennemførelse anføres i bemærkningerne til forslaget at løbe op i ca. 330 mill. kr., idet den 120 pct. afskrivningsadgang anslås at bevirke et provenutab på sluts-katten i 1975 på op imod de 200 mill. kr., den forhøjede afskrivningsgrænse for visse biler et provenutab på omkring 30 mill. kr., og den forhøjede overgrænse for prisen på driftsmidler, der fuldt ud kan fradrages i anskaffelsesåret, anslås at ville medføre et provenutab på 100 mill. kr., altså i alt ca. 330 mill. kr. Det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Det næste lovforslag drejer sig om ændring af lov om investeringsfonds, dels om en udvidelse af adgangen til at foretage henlæggelse til investeringsfonds fra 20 pct. til 25 pct. af virksomhedens overskud og endvidere om, at investeringsfondshenlæggelser skal kunne benyttes til forlods afskrivning allerede i det indkomstår, der følger umiddelbart efter henlæggelsesåret. Også her er

[Camre.]

der tale om et meget betydeligt provenutab, der af forslagsstilleren anslås i alt at ville andrage omkring 80 mill. kr. om året. Det er igen væsentligt at sætte et spørgsmålstejn ved den beskæftigelsesmæssige virkning, idet henlæggelserne til investeringsfonds netop har til formål at reservere midler til senere investeringer, og selv om man rykker adgangen til at benytte investeringsfonds-henlæggelserne allerede til det indkomstår, der følger efter henlæggelsesåret, er der dog tale om en ordning, der først og fremmest virker som en skattemæssig lempelse for de pågældende virksomheder og altså ikke fremkalder øjeblikkelige investeringer.

Alt i alt bevirker de to her omtalte lovforslag sammen med det tidligere behandlede lovforslag om skattemæssig tilbageførsel af underskud i aktieselskaber m. v. et provenutab for det offentlige af størrelsesordenen 600-700 mill. kr., og det står for mig at se i ret stærk modstrid med venstres ønsker om en økonomisk politik, der indebærer et begrænset kasseunderskud.

Alt i alt er det som før nævnt socialdemokratiets opfattelse, at de gavnlige virkninger for beskæftigelse og erhvervsudvikling ikke i rimeligt omfang står mål med prisen, altså det omfattende provenutab.

De hensyn, som vi i den nuværende økonomiske situation søger at tilgodese ved ændringer i afskrivningslovgivningen, har vi i forslaget om ekstraordinær afskrivning. Det drejer sig om forslag, som indebærer, at maskiner, inventar og lignende driftsmidler, der anskaffes netop i indkomståret 1975, giver de pågældende erhvervsdrivende adgang til en ekstraordinær afskrivning på op til 15 pct. af anskaffelsessummen, ligesom lovforslaget giver adgang til at afskrive fuldt ud på driftsmidler, der er anskaffet i sidste halvår af 1975, altså de anskaffelser, som efter den nugældende lov kun kan gøres til genstand for halv afskrivning, afskrivning med 15 pct.

Lovforslaget åbner tillige mulighed for, at den skattepligtige kan vælge helt eller delvis at reservere den ekstraordinære afskrivning til fradrag i indkomsten for indkomstårene 1976 og 1977.

Lovforslaget vil bevirke et provenutab for det offentlige på omkring 300 mill. kr. for skatteåret 1976-77, men da den ekstraordi-

nære afskrivning jo begrænser muligheden for fremtidige afskrivninger, vil disse penge komme igen senere i form af mindre afskrivninger i de følgende år. Man kan altså sige, at der er tale om et fleksibelt middel til at påvirke investeringsforløbet og dermed konjunkturerne, idet det, at man åbner adgang for ekstraordinære afskrivninger i et enkelt år, altså 1975, ikke automatisk har den samme virkning i senere år.

Så vil jeg godt føje til, at i 1796, da den liberale økonom Adam Smith forfægtede nogle af de ideer, som hr. Glistrup stadig synes at tro på, var verden enkel, så enkel, at disse ideer havde en mening og en bærekraft. Men verden har ændret sig, og behovet for en anden økonomisk politik, også det man kunne kalde en selektiv støttepolitik, er meget stort.

I 1790erne kørte man med hestevogn, og det gik ligesom den økonomiske udvikling dengang ikke så hurtigt, derfor skete der ikke så meget, hvis kusken faldt i søvn på bukken, den liberale hest fandt selv vejen hjem, men nu skriver vi 1975. Hestevognene er afløst af hurtige biler, og det, liberalisterne beder om, er billedlig talt det samme som at køre bil med styretøj og speeder låst fast i én position. Vejen skal ikke slå ret mange sving, før bilen ender i grøften. Og sådan er det også med den økonomiske politik. Der må styres, og det må ske omhyggeligere, jo hurtigere ændringerne i udviklingen finder sted. Det er netop det, der er formålet med den socialdemokratiske politik også på dette område.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg gerne vil anbefale lovforslaget om en ekstraordinær afskrivning, mens jeg ikke mener, at de af hr. Anders Andersen fremsatte lovforslag bør gennemføres.

Glistrup (FP):

Efter at have hørt hr. Camres åbenbaringer om, hvad Adam Smith udtalte 6 år efter sin død, skal jeg tillade mig at vende tilbage til nutiden.

Det socialdemokratiske lovforslags indhold kan fremskridtspartiet fuldt ud støtte, hvorimod vi på afgørende punkter vender os imod indholdet af venstres 2 lovforslag. Jeg skal derfor kun gøre et par bemærkninger til socialdemokratiets forslag.

For det første et hjertesuk over den dår-

[Glistrup.]

lige lovt tekniske udformning af det. Jeg mener faktisk, at et sådant forslag kunne have været klaret på 3-4 linjer i et klart dansk sprog, skrevet lige så godt som det SF-forslag, vi var ude for i går, men med tilstrækkelig præcision. Det kan vi imidlertid vende tilbage til i udvalget.

Det andet, jeg vil sige om socialdemokratiets lovforslag, er, at blandt dets mange sympatiske træk, er måske det mest sympatiske på noget længere sigt det, at man for 1975 opgiver denne håbløse sondring mellem første og anden halvdel af indkomståret og simpelt hen siger, at afskrivningerne skal være ens, hvad enten tingen er leveret før eller efter 1. juli, som jo i de fleste virksomheder er skæringsdagen. Jeg håber, at denne forenkling vil overleve året 1975, som lovforslaget er begrænset til, og at vi kan blive fri for denne opdeling, der giver anledning til ganske urimelig megen ballade ude omkring i det praktiske liv, og som i realiteten ikke drejer sig om noget væsentligt, fordi de afskrivninger, der går tabt senere, bare kommer tilbage det følgende år.

Jeg vender mig derefter til venstres 2 lovforslag. Det er jo således, at i afskrivningsforslaget er den vel nok vigtigste bestemmelse reglen om, at man skal kunne afskrive på 120 pct. af anskaffelsessummen. Skatteministeren gav en udførlig redegørelse, der meget kraftigt begrundede, hvorfor dette forslag er aldeles uegnet til gennemførelse, hvorfor dette forslag bl. a. opfordrer til en række misbrug. Jeg må indrømme, at jeg har en noget stærkere fantasi end skatteministeren og kunne glimrende finde meget mere alvorlige misbrugskilder inden for det forslag, men jeg skal ikke bidrage til at slå en død mand ihjel. Jeg håber, at den gang arsenik, som skatteministeren har givet lovforslaget er tilstrækkelig til endeligt at dræbe tanker af den art, som venstre her har fremsat, men er det det ikke, skal jeg gerne ile skatteministeren til hjælp med en bunke andre misbrugsmuligheder, der er nok så alvorlige, og som kan anvendes, hvis man virkelig går på den galej, som venstre er på vej til at bevæge sig ud på her.

Det næste i venstres lovforslag er, at man vil forhøje den grænse, vi har vedrørende biler, fra 40.000 kr. til 55.000 kr. Jeg havde meget gerne set, at der var kommet et eller

to eller tre nuller yderligere til, så det havde været 550.000 kr. eller 5½ mill. kr. eller 55 mill. kr., for sandheden er jo, at det er en aldeles urimelig og naturstridig regel, man har, når man udskiller biler til en særskilt behandling sammenlignet med alverdens andre driftsinventarting. Derfor bør den regel, som er en af de mange overflødige komplikationer af vort skattesystem, afskaffes, men selvfølgelig er det da bedre at få grænsen sat til 55.000 kr. end de nuværende 40.000 kr. Fremskridtspartiet vil være med i ethvert forsøg på at begrænse denne regels anvendelsesmåde mest muligt, og vi vil meget gerne, hvis der i udvalget kan samles flertal for at gå endnu videre end venstres 55.000 kr. Men det gode skal selvfølgelig ikke være det bedste fjende, så kan vi ikke komme længere, så lad os i hvert tilfælde komme dertil.

Så er der det tredje lovforslag om en forhøjelse af reglen om småaktiver fra 1.200 kr. til 1.800 kr. Det har jo en række gunstige virkninger, navnlig for de småvirksomheder, der faktisk kun har småaktiver af den ene eller den anden art, og som har meget svært ved at finde ud af afskrivningssystemet. Man har jo rundt omkring små reparationsvirksomheder, hobbyforetagender, unge mennesker, der begynder på bedrifter, duplikeringsbureauer med gamle maskiner, og hvad ved jeg, der reelt kun har aktiver, som for hvert enkelt vedkommende har kostet et tusind eller et par tusind kroner, og som det er helt urimeligt at lægge ind under afskrivningssystemet. Ikke mindst af hensyn til disse virksomheder, men også fordi det vil betyde en forenkling af systemet for større virksomheder, kan vi anbefale venstres lovforslag. Vi mener dog, at det alternativ, som kristeligt folkeparti lancerede under valgkampen, nemlig at de 1.800 kr. skulle være 2.000 kr., er en forbedring, og vi vil i og for sig for den sags skyld gerne gå op til en 3.000-4.000-5.000 kr. Selvfølgelig kan man ikke her gå helt til tops, men vi vil meget gerne gå endnu længere ad den vej, og da det højeste tal, vi har hørt i den hidtidige diskussion om disse ting, er kommet fra kristeligt folkeparti, lægger vi os simpelt hen på dette skattepolitiske område i kølvandet på kristeligt folkeparti og håber, at vi i fællesskab kan nå nogle gode resultater.

Endelig er der i venstres lovforslag en

[Glistrup.]

fjerde realitetsændring, nemlig den, at man siger, at i relation til disse millionafskrivninger, der nu er blevet til 700.000 kr.s afskrivninger, behøver man ikke at få attestations fra en statsautoriseret revisor, men blot fra en registreret revisor. Sandheden er, at denne underskrift fra en eller anden tilfældig mand, der altså i øjeblikket skal være en statsautoriseret revisor, på disse tekniske projekter, der kan fylde 300, 400 eller 1.100 sider, som den statsautoriserede revisor heller ikke forstår en lyd af, er en af de mange falske sikkerhedsforanstaltninger, man har rundt omkring i lovgivningen. Derfor burde man helt opgive underskriftskravet, og derfor kan vi sådan set sige, at det er et skridt i den rigtige retning, når man kan få nogle flere til at underskrive. Men det minder mig om dengang, man gennemførte loven om registrerede revisorer for nogle år siden. Da henvendte jeg mig på vegne af nogle revisorer, som ikke kunne blive registreret på grund af de håbløst sjuskede overgangsregler, som man gennemførte i forbindelse med loven om registrerede revisorer, til den daværende handelsminister og sagde, at det var en aldeles urimelig erhvervs konkurrence over for alle de mange veltjente revisorer, og den pågældende handelsminister lovede mig højtideligt, at i de næste 20 år ville der ingen steder i lovgivningen blive indført nogle regler, der særlig begunstigede registrerede revisorer, således at man altså ikke fik det ekstra konkurrenceafbræk for de andre revisorer vedkommende. Jeg sagde, at vi kan da meget let risikere, at det sker, men hr. Knud Thomsen gentog: jeg lover Dem, at det sker ikke i de næste 20 år — i al fald ikke så længe jeg er minister. Og det må man sige, det har han kunnet holde. Derfor vil vi stemme for lovforslaget, hvis vi ikke kan få det endnu bedre.

Så er der endelig lovforslaget om ændringer i investeringsfundsloven, og her er forholdet det, at den første af de af venstre foreslåede ændringer bare er en konsekvensændring i forhold til afskrivningslovens § 3, stk. 2. Vi skal selvfølgelig ændre de 1.200 kr. til det tal, vi nu kommer til, hvad enten det bliver 1.800 kr. eller 2.000 kr. Vedrørende den sidste ændring, at man kan få pengene friført tidligere, må jeg indrømme, at jeg er ikke så, skal vi sige principrytteragtig som

skatteministeren, der var inde på at sige: det strider mod investeringsfundsordningens princip. Det har skatteministeren sikkert ret i, men lad det så stride mod investeringsfundsordningens princip. Hvis det bare kan skaffe 100 eller 500 mand mere i arbejde, som ellers ville gå arbejdsløse, så må man for min skyld gerne indføre regler, der strider mod investeringsfundslovens princip, og det tror jeg at dette kan, og derfor vil vi medvirke til det.

Derimod tør det nok siges, at det strider mod beskæftigelsessituationens princip at indføre venstres forslag om at forhøje henlæggelsesprocenten fra 20 til 25. En forhøjelse af denne grænse har selv under mere rolige konjunkturer først og fremmest den virkning, at den øger skattefiduserne i dette land. Det er simpelt hen at stikke sig selv blå i øjnene at tro, at investeringsfundsloven virker i retning af, at der kommer flere investeringer her i landet, eller at der kommer nogen som helst andre samfundsgavnige virkninger. Der er tale om en skattefidus for velstående foretagender, og den har ikke nogen som helst praktisk indflydelse på, at investeringsklimaet i dette land bliver spor bedre. At man selv under gode forhold skulle udvide disse 20 pct. til 25 pct., ville jeg vende mig kraftigt imod, men i den nuværende situation med arbejdsløshed er det simpelt hen urimeligt at sige: nu skal I bare lægge midlerne døde ved at sætte dem ind på nogle bankbøger, i stedet for at foretage aktive investeringer, så får I nogle vældige skattelettelser, der umiddelbart kan afskrives på, navnlig hvis regeringens forslag om en afskrivningsprocent på 45 vedtages. Det er simpelt hen for urimeligt. Derfor må vi gå imod den del af venstres forslag.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg er glad for denne lejlighed til at konstatere, at hr. Glistrup er bedre hjemme i Adam Smith, end jeg er, og jeg skal takke for påpegningen af, at mit årstal faktisk var forkert. Det er fuldstændig korrekt. „The Wealth of Nations“ var ikke fra 1796, men fra 1776, og jeg er glad for yderligere at kunne konstatere, at det er muligt herved at tilbagedatere hr. Glistrups økonomiske ideer yderligere 20 år.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg blev virkelig helt oplivet ved at høre hr. Glistrups tale om skattefiduser og om, at han sandelig ikke vil være med til at lave forslag, der gav adgang til skattefiduser, Det glædede mig. Jeg håber så, at det er en bestræbelse, som hr. Glistrup også vil udstrække til at forhindre, at andre love bliver brugt til skattefiduser, men det er vel for optimistisk.

Må jeg om disse lovforslag i al almindelighed sige, at vi kan støtte de hensigter, der ligger bag ved dem. Det kan vi gøre, fordi vi allerede den 28. november sidste år som led i hele vores plan til indgreb i den økonomiske krise fremsatte et forslag, hvori vi talte om at forhøje afskrivningssummen for nyanskaffelser.

Forslaget var et forsøg på at nærme sig genanskaffelsesprincippet, og samtidig foreslog vi forhøjelse af anskaffelsesværdien for erhvervsmæssigt anvendte automobiler. Med det lovforslag, vi behandler her i dag, fremsat af den tidligere regering, har venstre imødekommet os på en række punkter, og jeg er naturligvis glad for, at venstre har draget den konsekvens af vort forslag, at de selv er kommet med et forslag. Det er jeg glad for, og jeg er da positivt indstillet over for de fleste af de ændringer, som venstre foreslår i lovgivningen, men jeg vil da også i udvalget være parat til at deltage i et forsøg på at sammenarbejde lovforslaget med regeringens. I hvert fald på et enkelt punkt vil regeringens lovforslag — det er med hensyn til nyanskaffelser, foretaget i andet halvår af 1975 — netop for 1975 virke bedre end venstres forslag.

Må jeg om provenutabet sige, at det glæder mig naturligvis at høre ministeren sige, at vi er i en situation, hvor vi på alle leder og kanter leder efter provenu. Det var vist lige netop ordene, der blev brugt, og jeg havde nær føjet til, at det er jo helt nye toner, i hvert fald er det nye toner i forhold til i går, da regeringen uden videre var parat til at slippe afgifter til henved 1/4 mia kr. Jeg er spændt på, hvordan man vil forklare,

når man begynder at arbejde de to udtalelser sammen, at man i går var parat til at slippe en 1/4 mia kr., og i dag vil man ikke af hensyn til beskæftigelsessituationen foretage disse indgreb i det omfang, som kunne være ønskeligt. Jeg er meget spændt på, hvad resultatet af en sammentænkning af de to udtalelser bliver.

Men må jeg ikke med det samme sige, at efter min opfattelse, var både ministeren og den socialdemokratiske ordfører på gale veje, når de forsøgte at gøre provenutabet op. Jeg skal her lige tage det forsøg, som den socialdemokratiske ordfører gjorde på at fastslå, at det, at man forhøjer straksafskrivningerne fra 1.200 kr. til 1.800 kr., skulle medføre et eller andet formidabelt provenutab. Ja, i et enkelt skatteår — men der er jo ikke tale om andet her, end at det er et provenutab, som ville være kommet, bare fordelt på flere år. Det tror jeg dog, man skal have med. Disse formidable tal, der blev anført fra socialdemokratisk side, holder altså ikke. Vi er dog vist enige om, at det ville være rimeligt netop i 1975 at tage et sådant tab. Mon ikke socialdemokraterne også vil nå til den erkendelse, at her, hvor der alene for at fremskynde anskaffelser i erhvervslivet, der kan holde erhvervslivet gående, vil det være rimeligt i dette år at skrive et provenutab op, som ellers ville være fordelt i de kommende år.

Stetter (KF):

Den konservative gruppe kan primært tilslutte sig principperne i hr. Anders Andersens lovforslag om ændring af loven om skattemæssige afskrivninger. Bestemmelserne i dette forslag er permanente, mens ministerens kun gælder for indkomståret 1975. Jeg overser ikke valgfriheden med hensyn til at fordele den ekstraordinære afskrivning på 1976 og 1977.

Erhvervslivet er bedst tjent med så vidt muligt permanente regler. Dette gælder især, når talen er om afskrivningsregler for maskiner, inventar og lignende driftsmidler. Ingen, heller ikke driftsøkonomien og sam-

[Stetter.]

fundsøkonomien, kan have nogen positiv interesse i, at disse investeringsgoder efterspørges særlig meget i et i denne forbindelse vilkårligt indkomstår.

Både ministeren og hr. Camre gjorde meget ud af den beskæftigelsesmæssige virkning. Jeg mener ikke, at denne virkning er særlig betydningsfuld, fordi der i det væsentligste er tale om importerede driftsmidler. Vi ved derimod, at der er en ulempe forbundet hermed, da denne import belaster betalingsbalancen.

Derimod gælder dette ræsonnement ikke ved opførelse af fast ejendom til brug for produktion og eksport. Her er forholdet det stik modsatte. Her er der virkelig tale om at fremme beskæftigelsen. Jeg har på den konservative gruppes vegne fremsat et forslag herom, det kommer vi senere tilbage til.

Ministerens lovforslag indeholder en bestemmelse om, at der kan foretages ordinær og ekstraordinær afskrivning også på de aktiver, som er anskaffet i sidste halvdel af 1975. Under udvalgsarbejdet vil vi søge tilslutning til, at denne regel gøres permanent, med andre ord, at den ikke alene kommer til at gælde for indkomståret 1975.

Jeg er ganske enig med hr. Glistrup i, at de gældende bestemmelser har givet anledning til megen unødigt administration og ærgrelse. Men som sagt, primært støtter vi hr. Anders Andersens lovforslag om ændring af loven om skattemæssige afskrivninger.

Det samme kan siges om lovforslaget om investeringsfondshenlæggelser. Vi overvurderer ikke virkningerne af disse forslag, men vi vil arbejde for at opnå det bedst mulige resultat under udvalgsarbejdet.

Ømann (SF):

Hvor er det dog let og billigt at være erhvervsvenlig og såkaldt beskæftigelsesfremmende på denne facon. Man flytter nogle skattepenge fra almindelige borgere, helt ned til folkepensionisterne, over på ejerne af virksomhederne, og så får man forhåbentlig nogle skulderklappende artikler i diverse branchblade, og så får man sådan en almindelig atmosfære i aviserne om, at nu er man gevaldigt erhvervsvenlig og beskæftigelsesfremmende. Men jeg synes, der er grund til i en sparetid at stille det spørgsmål, som også blev stillet ved de tidligere behandlede

lovforslag, om disse penge — og det er jo ikke småpenge, for regeringsforslagets vedkommende drejer det sig om 300 mill. kr., der skal flyttes fra den ene kategori af borgere til den anden — nu også er rigtigt og fornuftigt anvendt. Hvordan er den direkte forbindelse fra disse af regeringen foreslåede 300 mill. kr., der skal ofres, til skabelsen af arbejdspladser, til afhjælpning af arbejdsløsheden? Formålet skulle jo være, det er filosofien, at selv om det er skatteborgerne i al almindelighed, der skal betale, så kommer pengene igen til dem på en eller anden facon gennem forøget indtjening via erhvervslivets opsving. Der er én ting, man kan sige: mange af disse penge vender i hvert fald ikke hjem til de skatteydere, der har betalt dem.

Vi har jo erfaringer for, at ved en indsats af denne art, hvor der på forhånd ikke er garanteret afsætning, og hvor flaskehalsen er — og det er den jo for øjeblikket — afsætningsmulighederne i udlandet, er der ingen effekt af sådan nogle armsving som disse her, andet end den naturligvis, at disse ekstra afskrivningsmuligheder bliver udnyttet af dem, som har et konkret behov for skattemæssigt at nedbringe deres indkomster. Vi har jo bevis på det. Vi så det i 1968, efter at det første arbejderflertal havde afskaffet fidusafskrivningerne på varelagre og bindende kontrakter. Et af finansminister Poul Møllers første skridt efter VKR-regeringens tiltræden var at genindføre disse fidusafskrivninger. Og med hvilken effekt? De hjalp ikke en døjt på det, som de skulle bøde på, nemlig de svigtende investeringer.

Vi har tidligere talt om det forhold, at der var en vis tilbøjelighed til, at man indkøbte mindre nyttige investeringsgenstande op mod nytår for at sikre sig afskrivningsmuligheder. Dette betyder naturligvis, at man rykker købene frem, og for så vidt kan man sige, at der bliver købt noget, og så bliver der skabt en vis aktivitet, men det er dog alligevel en begrænset virkning i forhold til de skattepenge, man ofrer på det.

De hensyn, der gjorde, at man, hvis man anskaffede i andet halvår, kun kunne få halv afskrivning i det pågældende anskaffelsesår, synes jeg stadig væk gælder, men de hensyn har man altså tilsidesat i regeringsforslaget. Jeg tror, at det er en meget lidt

[Ømann.]

rentabel anvendelse af det provenu, der her lægges beslag på.

Der er ingen grund til at sondre ret meget imellem de tre her foreliggende lovforslag. De er alle sammen båret af samme fejlagtige tro på, at man ved at kaste et vist skatteprovenu i grams, et provenu, som skal fremskaffes af andre skatteydere, og som dermed formindsker deres forbrugsmuligheder, effektivt kan fremme beskæftigelsen. Jeg tror, det er en illusion. Jeg tror, det er forkert at anvende pengene på denne måde. Jeg tror, det er helt nødvendigt at bruge disse dyre penge direkte på projekter, som er værdifulde for samfundet, på virksomheder, som er truet i den pågældende situation, på en eksportvirksomhed, som vi ved har afsætningsmuligheder, altså en meget, meget mere specificeret anvendelse af pengene.

De ord, som finansministeren sagde herom, at der er brug for at økonomisere med disse midler, er ord, som jeg ganske kan tage til mit hjerte, men jeg synes ikke, at finansministeren ved fremsættelsen af dette lovforslag har fulgt denne linje.

Vi kan ikke stemme for nogen af de her fremsatte lovforslag. Vi synes, at princippet er forkert. Vi synes, det er at ødsle med pengene på andre skatteyders bekostning.

Arne Bjerregaard (KrF):

Spørgsmålet er først og fremmest, om der overhovedet bliver noget provenutab ved disse lovforslag. Det er udmærket, at vi vil forbedre afskrivningerne, men det er jo kun for visse virksomheder det kan have nogen betydning. For mange er det overhovedet ikke muligt i den øjeblikkelige situation at udnytte afskrivningerne, i al fald ikke med nogen skattemæssig fordel.

Når man så dertil hører, at hr. Glistrup antydede, at med den udformning, det har fået, kunne der være muligheder for misbrug, så vil jeg da i al fald stille mig forbeholden. Vi må i al fald have relevante oplysninger om afskrivningens funktion ude i erhvervslivet, og det må udformes sådan, at der ikke bliver et almindeligt misbrug af denne lovgivning.

Ligeledes med henlæggelserne. Hvis man ikke har noget at henlægge, kan jeg ikke se, der er ret meget ved, at man forhøjer henlæggelsesprocenten. Det er dog en forudsæt-

ning, at der er noget at henlægge af, og det er i al fald min fornemmelse, at i den øjeblikkelige situation er der ikke meget at henlægge af i mangfoldige virksomheder. Derfor har jeg også prøvet at søge oplysninger hos virksomhederne. Jeg har prøvet at søge oplysninger hos personer, som jeg mener er kompetente til at udtale sig om det, og de fleste af disse har samstemmende udtalt, at det sådan set ikke er afskrivningsforbedringer, de har brug for i år. Det, de har mere brug for, er en kurssikring af de lån og kreditter, de er tvunget til at optage i udlandet på grund af den politik, man har ført herhjemme — en nødvendig politik indrømmer jeg. En kurssikring af disse lån bevirker, at man kommer op på en procentsats på 21-25 pct. Det er en mægtig belastning for mange virksomheder, så jeg tror da, det var mere væsentligt, at man tog fat på dette problem, og at staten gik ind med kurssikringen, så virksomhederne ikke selv skulle påtage sig dette. Jeg tror, det ville have langt større effekt over for vore virksomheders krise i den øjeblikkelige situation.

Dermed være ikke sagt, at vi ikke er velvillige over for disse lovforslag. Vi tror bare ikke, de i den øjeblikkelige situation har den virkning, man tillægger dem. Men vi skal da se sagligt på forslagene i udvalget, og vi vil, hvis der er flertal for dem, som de foreligger, prøve at ændre visse dele af dem ved ændringsforslag, bl. a. som det, hr. Glistrup fremførte, at vi vil have engangsafskrivninger sat op til 2.000 kr. Vi mener, det er en rimelig ajourføring, og om man skulle gå lidt højere, har vi heller ikke spor imod.

Men det korte af det lange er, at vi vil se sagligt på lovforslagene. Mere kan vi ikke love i øjeblikket.

Knud Jespersen (DKP):

De sidste bemærkninger om at se sagligt på tingene er jeg enig i, og hvis man skal det, tror jeg da også, at man skal fjerne alle disse beskæftigelsesfremmende reklamebemærkninger, der er faldet ved denne lejlighed. Man forklarer, at hvis bare man giver sig til at investere noget mere, så vil vi klare en hel masse. Jeg er enig med dem, der har sagt, at fortrinsvis vil der være tale om at investere i importerede varer. Det betyder naturligvis noget for beskæftigelsen i Tyskland, Holland, Sverige og andre steder, og

[Knud Jespersen.]

det vil jeg se på med stor sympati for beskæftigelsen er dårlig i hele den kapitalistiske del af Europa.

Men hvis man kigger videre, må man også undersøge, om det, der i grunden mangler, er investeringer. Jeg har tidligere uimodsagt sagt fra denne talerstol, at man har et ikke-anvendt produktionsapparat, der stod dødt og stille det meste af 1974 til en omkostning af mellem 4 og 6 mia kr. Tror man da virkelig, at der er behov for at investere mere i elementfabrikker, når man ikke har fået gang i byggeriet? Nej, det, der er vanskeligheden midt i denne krise, som har ramt kapitalismen, er ikke, at man har brug for investeringer for at lave flere produkter, for det kan man godt med det produktionsapparat, man har, men det er, at der er tale om en købekraftskrise, som forhindrer hjemmemarkedet i at aftage det, hjemmemarkedet har behov for. Og tror man da virkelig — jeg nægter at tro, at skatte- og afgiftsministeren og den socialdemokratiske ordfører skulle have sådanne tanker om denne sag — at hvis bare man hjalp lidt på investeringen, ville det hele komme i gang med voldsom hast?

Sandheden er jo, at i vor tid, er dem, vi har knyttet os mest til, og som vores produktion er mest afhængig af, hvis man ser væk fra hjemmemarkedet, alle sammen lande, der vil eksportere, hvor ingen vil importere. Det kan man da ikke ophæve ved at lave noget sådant.

Så kommer man ned til det, der er den egentlige basis for disse lovforslag, og det er, at det kan måske være fornuftigt set fra et skattemæssigt fidussyndspunkt at foretage investeringer nu, navnlig hvis man kunne afskrive dem med 120 pct., og så stille dem hen og lade dem ikke-ansende. Men vi er ikke tilhængere af noget sådant, fordi ekstraordinære afskrivningsbestemmelser har i virkeligheden ikke nogen funktion, som man direkte kan sætte i forbindelse med beskæftigelse, hvis man ser bort fra forskellige sagførerfirmaer i Danmark, og de kan nok klare sig med det antal, de har ansat.

Vi må altså gå imod begge venstres lovforslag, og vi synes, at hvad angår investeringsfonden nærmer tidspunktet sig i høj grad, hvor man overhovedet skulle ophæve

denne lov. Den har de virkninger, som hr. Glistrup her har fortalt om, og der kunne føjes meget mere til. Det er en lov, der åbner for sådan et hav af fiduser, at der ikke er nogen rimelig grund til at tro, at man kunne nævne dem alle sammen inden for rammerne af den taletid, der er i tinget.

Hvad angår regeringens lovforslag, er det faktisk bygget op efter samme skabelon. Der er et eller andet om, at man er hypnotiseret, hvad enten man har regeringsmagten eller er i opposition, af at føre bevis for, at man er lige så erhvervsvenlig, og det skal der absolut føres bevis for over denne sammenrodning af, at man vil yde tilskud til produktionsapparatet gennem gunstigere afskrivningsbetingelser. Ja men man kan da yde disse tilskud, som jeg tidligere har nævnt, helt uafhængigt af skattebilletten, og derfor må jeg sige, at vi for vores vedkommende ganske sagligt vil vende os imod alle 3 lovforslag, og gøre hvad vi kan, for at de ikke bliver vedtaget. For det første betyder de det mange gange omtalte provenutab, der skal bæres af andre, og her er man jo i høj grad karrig i dette hus, så snart det drejer sig om at give folk, der ikke har produktionsmidler, noget, der bare minder om en indrømmelse, mens det modsatte er tilfældet over for dem, der har produktionsmidlerne.

Så vores svar i alle tre tilfælde bliver et ubetinget nej til at forbedre disse ekstraordinære afskrivningsfiduser. Det er nemlig deres egentlige formål her i tilværelsen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Foged)
(V):

Lad mig først takke de partier, der har givet de lovforslag, der var fremsat af den tidligere regering, tilslutning. Må jeg dernæst sige, at jeg føler faktisk, at hele debatten er blevet noget afsporet med hensyn til afskrivningsreglerne, og det er ikke mindst ministerens og socialdemokratiets ordførers skyld. Den er blevet afsporet ud fra den betragtning, at vi ikke skal ret langt tilbage, før der sad også socialdemokratiske finansministre — sådan hed de jo dengang — som gik ind for afskrivningsreglerne og for at afskrivningsreglerne skulle forbedres og også i nogen grad skulle være tidløse. Her kommer man nu fra socialdemokratiets side med et forslag, der bringer forvirring ind, ikke alene

[Jens Foged.]

i skattemyndighedernes administration, men også for den enkelte borger med hensyn til den tidsmæssige anvendelse af reglerne.

Det er begrænset til et år, men til forskel herfra er det af hr. Anders Andersen fremsatte forslag tidløst, og derfor kan det bruges på en måde, så både administration og enkeltborgere ved, hvorefter de haver sig at rette. Hvornår kommer folketinget dog i tanker om at lave lovene mere tidløse? Det er en urimelig køren op og ned med de enkelte forslag her.

Når jeg snakker om det afsporede, så er det, fordi det har været den almindelige opfattelse, vist også i det ganske folketing måske bortset fra den mest venstrorienterede fløj her i salen, at afskrivningsregler er en udskydelse af beskatning. Det er ikke noget, man forærer nogen som helst. Jeg ved godt, at man beregner et provenutab, og det har man hæftet sig meget ved i dag. Hvis man ser tallene ordentlig efter og stiller dem op i en tabel, så viser det sig, at provenutabene ved de enkelte lovforslag nærmest vil være analoge, hvad enten det er regeringens forslag, eller det er de af os fremsatte forslag.

Men det er, som om man piller dem fra hinanden, og det ene sted klandrer man provenutabet og det andet sted siger man, vi skal bruge ministerens ord, det var der også en af de tidligere ordførere der ville bruge, at vi leder efter provenu. Ja men den er gal. Der ledes ikke efter provenu, når det er afskrivningsregler, man diskuterer. Så ledes der efter, at man inden for beskæftigelsessektoren virkelig investerer på rimelig måde og på langsigtet måde. Det er det sigte, som vi har givet vore forslag, og derfor er vore forslag tidløse i den grad, som de nu kan være tidløse, for der kan jo komme yderligere inflation, når vi forhøjer fra 100 til 120 pct. med hensyn til afskrivningsmulighederne. Det er det, vi bedømmer som nødvendigt for genanskaffelse, som også hr. Bernhard Baunsgaard sagde. Vi sigter efter, at virksomheder kan genanskaffe deres maskiner med en sådan takt, at mulighederne for yderligere og fremtidig beskæftigelse, en så konstant beskæftigelse som overhovedet muligt, er til stede.

Når regeringen altså går over til det andet forslag og siger, at de kun vil tage det for ét

år, så bringer de uro ind i hele billedet. Jeg vil dermed ikke sige, at vi er modstandere af regeringens forslag, absolut ikke, vi vil gerne tage meget venligt på det, der er nydannelser deri, som hører sammen med gamle dannelser, vi havde før, og det var bl. a. de 30 pct., der må tages hele året rundt. Jeg har også stedse fundet, at det er det rigtigste, men der har været ordninger, hvor man syntes, at så tog man det altså for hastigt, ved at man købte maskiner i den sidste halvdel af året i stedet for i den første halvdel af året. Det vil vi da tage særdeles positivt på, om det dér kommer ind i billedet.

Vi vil eventuelt også tage positivt på, om der er en ekstraordinær afskrivning. Vi fandt dog hellere, at vi havde en permanent ordning, fremfor at vi gik ind på en 1-årig praksis, der så kunne spredes ud over 3 år, skal vi sige, med en vis forvirring til følge.

Med hensyn til spørgsmålet om at forhøje de 1.200 kr., man må afskrive skattefrit, til 1.800 kr., anfører vi det som et almindeligt, legalt tal ud fra, at sådan er prisniveauet steget. Jeg kan ikke forstå, at regeringen ikke også finder, dette er rimeligt.

Det samme gælder med hensyn til bilerne. Hvor det tidligere var 40.000, så siger vi nu, at det er 55.000 kr. Det kan da gerne være, som hr. Glistrup sagde, at det skulle være et endnu højere tal, men det er, som om der ikke er plads til det i den almindelige misundelsespolitik, der føres også her i folketinget på dette område. Der er nok kun plads til de 55.000 kr. i afskrivning, så derfor har vi altså nøjedes med at foreslå det.

Må jeg endelig sige med hensyn til at få administrationen til at fungere bedst muligt, at så er der jo også regler inden for området med nulskat. Vedrørende de folk, der kommer ind under den skatteregel, som blev gennemført i fjor med, at man ikke kan komme ned under det private forbrug, er beskatningsreglerne, specielt angående afskrivning, jo inde i billedet. Det betyder altså yderligere forvirring med den lov, som blev gennemført i fjor.

Jeg vil for øvrigt gerne efterlyse, om den nuværende skatte- og afgiftsminister ikke skulle have en idé om, at den lov, der blev indført vedrørende nulskat med hensyn til privatforbruget, skulle laves om. Det blev dengang pålagt ministeren ifølge lovforsla-

[Jens Foged.]

get, og hans eget parti var medvirkende til det, at der skulle udarbejdes retningslinjer for, hvordan man opgør privatforbruget. Jeg håber derfor, at den nuværende skatte- og afgiftsminister meget snart kommer med et udspil, sådan at man kan vide, også de folk, der står midt i 1975-indkomstpositionen, hvad der vil komme dem til skade efter den lov.

Jeg vil samtidig pointere, at fra vor side blev der ikke givet tilslutning, fra den daværende regerings side blev der ikke givet tilslutning. Tværtimod vil vi formodentlig tage sagen op til ny drøftelse. Men her kommer altså eksempler på, at en lov, der blev gennemført dengang, giver yderligere forvirring med hensyn til de ting, som ellers ligger i den skattemæssige lovgivning, medens vi snakker om, at vi skal forenkle.

Som jeg har sagt tidligere — og det være også sagt til hr. Camre — er provenutabene næsten lige store ved alle lovforslagene, så er det ligegyldigt, om det er regeringens eller om det er oppositionens. Så tag altså ikke for tungt på provenutabet, rent bortset fra dette, at det er noget, som kommer igen, det er kun en udskydelse af beskatningen.

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere. Der var altså ikke sådan almindelig tilslutning, men jeg tror, at når man kommer til udvalgsbehandlingen, så vil man formodentlig være langt mere positiv, end man har givet udtryk for her i dag.

Vi ønsker en lovgivning på dette område, der er så tidløs som muligt, som giver tryghed for erhvervslivet, en tryghed, der medvirker til øgelse af permanent beskæftigelse i stedet for en køren op og ned.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg vil gerne starte med en tak til de ordførere, der har givet tilslutning til vort forslag, eller som har udtrykt interesse og sympati for det. Jeg skal gøre nogle få bemærkninger om de udtalelser, der er fremkommet.

Jeg vil godt sige til hr. Glistrup, at det forekommer mig en lille smule mærkeligt efter de udtalelser, der kom fra hr. Glistrup om investeringsfondsloven og investeringsfondshenlæggelserne og de misbrugsmuligheder, som hr. Glistrup omtalte, at man så

fra fremskridtspartiets side kan give tilslutning til ændringen om, at pengene kan frigives allerede året efter henlæggelsen. Dette forslag knytter sig jo ikke alene til året 1975, det er en generel ordning, som er indeholdt i venstres forslag, således at man den ene dag kan foretage henlæggelsen og den næste dag kan hæve pengene. Jeg afviser ikke, at der i den nuværende konjunktursituation, i vores nuværende beskæftigelsessituation, kan være en interesse i at få flest muligt ud af de penge, der er bundet til investeringsfondshenlæggelser, men sagen er jo, at det forslag, der ligger fra venstres side, anslår et provenutab på 80 mill. kr., altså 80 mill. kr. som hensættes til investeringer på et senere tidspunkt.

Til hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg gøre en enkelt bemærkning til omtalen af gårsdagens forhandling, sammenholdt med de bemærkninger, jeg i dag har gjort om at bestræbe os på at anvende midlerne på de områder, hvor det har mest direkte beskæftigelsesmæssigt sigte. Jeg tror, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte tallet en kvart milliard kr. Jeg går ud fra, at det tal, der lå i tankerne, var disse 190 mill. kr. vedrørende det, vi kalder hårde hvidevarer. Til det vil vi gerne sige, at vi ser disse ting i sammenhæng, og der er ingen forskel imellem det synspunkt, jeg gav udtryk for i går, og det synspunkt, jeg har givet udtryk for her. Når vi har indtaget det standpunkt fra regeringens side, så hænger det sammen med vores vurdering af den beskæftigelsesmæssige effekt inden for denne del af dansk industri.

I diskussionen omkring provenutabet i 1975 blev det understreget, at der jo ikke var tale om noget provenutab, det var alene et spørgsmål om, at disse penge kom ind senere. Vi står jo i den situation, som alle her erkender, at vi har en finanslov til behandling i disse dage, og vi har nogle aktuelle problemer, og lad mig sige, at hvis vi ser på provenutabet på eksempelvis småanskaffelserne, hvor det offentliges provenutab er i størrelsesordenen 100 mill. kr., da har jeg svært ved at se, at denne ændring i vores lovgivning giver én eneste mand mere beskæftigelse. Man kunne godt vende argumentet om og sige: ja vel, men er der ikke tale om nogen provenuændring, så gælder det jo også set fra virksomhedens synspunkt. Jeg er enig i synspunktet, at vores

[Ministeren for skatter og afgifter.]

afskrivningsforslag indebærer en forskydning af tidspunktet, hvor man betaler skatterne. Alligevel mener jeg, vi i den situation, vi har i dag, er nødt til at se på at lade være med at gennemføre en række forslag, som betyder, at vi forskyder dette provenu også på områder, hvor det efter min vurdering ikke har nogen beskæftigelsesmæssig effekt.

Det fører mig over til at sige til hr. Stetter, at jeg ikke betragter 1975 som et vilkårligt indkomstår. Det er meget bevidst, at regeringens forslag om ændringer i afskrivningsloven tager sigte på dette år, 1975, hvor vi alle ved, at vi fortsat har omkring 140.000 arbejdsløse, hvor der er behov for en direkte indsats for at få fremmet beskæftigelsen mest muligt og få flest mulige hjul i gang.

Jeg vil sige til hr. Arne Bjerregaard, at det spørgsmål, han rejste omkring kurssikringen, er under arbejde. Det er handelsministeren, der primært arbejder med denne problemstilling i samarbejde med Nationalbanken og i samarbejde med erhvervene og pengeinstitutterne, og jeg kan sige, at dette arbejde, så vidt jeg er bekendt med, er langt fremme.

Hr. Arne Bjerregaard nævnte også, at mange virksomheder ikke ville være i stand til at udnytte disse forbedrede afskrivningsmuligheder. Vi erkender i vort forslag, at året 1975 vil være af en sådan karakter, at ganske store dele af erhvervslivet ikke vil kunne bruge denne regel, medmindre man giver mulighed for, at man kan anvende denne afskrivning i de efterfølgende regnskabsår, og derfor har vi foreslået, at man kan overføre fradraget til 1976 og 1977.

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning til hr. Knud Jespersen, og det skal være den, at da der ikke er nogen skatteprocent i Danmark, der overstiger 100 pct., så er der ikke nogen, der kan have nogen fordel af bare at foretage investeringer for at lade disse investeringer henlige ubrugt. Hvis det drejer sig om at tjene penge ved ikke at have ting til at fungere, så er det ikke på disse områder her, man vil foretage investeringer, det er jeg 100 pct. sikker på.

Til hr. Jens Foged skal jeg gøre nogle få bemærkninger. Hr. Jens Foged sagde, at denne drøftelse var blevet afsporet bl. a. på grund af mine bemærkninger. Jeg har meget svært ved at se, hvorledes mine bemærknin-

ger og herunder også det forslag, som jeg har fremsat, skulle kunne føre dertil. Jeg har den opfattelse, at det, der kan skade vores drøftelse, det, der kan skade vurderingen af afskrivninger i befolkningen, det er det forslag, som venstre har fremsat. Vi holder os både i mine bemærkninger og i vort forslag til det saldoafskrivningssystem, som vi har, og som er indarbejdet, og som betyder, at man kan afskrive på det, man investerer, og ikke på et andet tal, som af en eller anden grund er sat til en højere procent. Jeg tror, at man herved virkelig skader forståelsen i befolkningen af nødvendigheden af, at erhvervslivet har afskrivningsregler og også rimeligt gode afskrivningsregler. Der er ikke sket nogen ændring i holdningen hos socialdemokratiet med hensyn til vurderingen af, at vort erhvervsliv har brug for gode afskrivningsregler, som vi også har i vor nuværende lovgivning.

Hr. Jens Foged gjorde nogle bemærkninger om provenuet og antydede, at vi fortolker det forskelligt, alt efter om provenuet vedrører et venstreforslag eller vedrører regeringens forslag. Det er ikke korrekt. Vi er helt opmærksom på, at et beløb på 200 mill. kr. er det samme, uanset om det ligger i den ene lov eller om det ligger i den anden lov. Det, der for os er vigtigt her, det er det, jeg sagde i første omgang, og som jeg gerne vil gentage, nemlig at disse midler bringes derhen, hvor de gør mest gavn. Der er jo den afgørende forskel mellem venstres forslag og vores forslag, at i vort forslag er det en øjeblikkelig indsats, virkende i 1975 og med provenuvirkninger i 1975, hvorimod det af venstre fremsatte forslag jo er en permanent ordning og dermed en ordning, der vil have provenumæssige virkninger også i de efterfølgende år.

Til sidst skal jeg gøre den bemærkning til hr. Jens Foged, at der meget snart kan udsendes bekendtgørelse vedrørende det lovforslag, som vi gennemførte sidste år om det, vi har kaldt nulindkomsterne, altså begrænsningen af afskrivningerne til højst at kunne bringe indkomsten ned til privatforbruget. En sådan bekendtgørelse vil snart fremkomme.

Camre (S):

Både hr. Bernhard Baunsgaard, hr. Arne Bjerregaard og hr. Jens Foged har været

[Camre.]

inde på, at de tal for provenutabene, jeg har nævnt, ikke skulle holde. Dertil vil jeg gerne sige, at disse tal jo er citater fra forslagene. For venstres forslags vedkommende er det jo ting, der er udarbejdet, mens hr. Anders Andersen var finansminister, og det gælder altså, at tallene for alle tre forslag er udarbejdet af embedsmændene i finansministeriet og udarbejdet på samme grundlag, og jeg tror roligt, vi kan gå ud fra, at disse tal holder.

Så vil jeg også gerne sige, at det jo er vigtigt at slå fast, at afskrivning som sådan er en ubetinget nødvendighed for overhovedet at give virksomhederne en dækning for de omkostninger, som nedslidningen af aktiverne betyder. Der er ikke fra vores side her tale om at afstå fra tidligere synspunkter vedrørende afskrivninger. Der er tværtimod tale om, at socialdemokratiet fra at hjemle en 30 pct.s afskrivningsadgang i første halvår og en 15 pct.s i andet halvår, nu går frem til for hele 1975 at acceptere 45 pct.s afskrivning. Det er, som det er blevet sagt heroppe fra talerstolen, et spørgsmål om forskydning af skattebetalingstidspunktet. Så vil jeg dog godt have lov at føje til, at også denne forskydning af skattebetalings-tidspunktet er af værdi, er en fordel, er en håndsrækning i likviditetsmæssig henseende, og det er naturligvis også derfor der er denne interesse for lovforslagene.

Så vil jeg også gerne have lov at sige, at spørgsmålet om at acceptere det ene eller det andet provenutab må ses i sammenhæng med den øvrige økonomiske politik. Det har ikke været mit indtryk, at det hidtil har været venstres synspunkt, at vi roligt kunne lade fem være lige, at det ene og det andet provenutab, om det er 300 mill. kr. eller 700 mill. kr., kunne være det samme, at disse provenutab i og for sig reelt var lige store. Hvis der er sket en sådan ændring i venstres holdning, så må vi da hilse det med tilfredshed — det får vi nok lov til at diskutere lidt nærmere under behandlingen af finanslovsfor-slaget i næste uge — men det er i hvert til-fælde ikke således, at man her skal sige til socialdemokratiet, at vi ikke vil acceptere et vist provenutab under hensyntagen til er-hvervsudviklingen. Spørgsmålet er netop, hvor lempelserne skal ske for at gavne beskæftigelsen mest.

Til slut en bemærkning til hr. Jens Foged, der efterlyser tidløse love. Jeg forstår vældig godt dette ønske, det er jo noget, der er udbredt i befolkningen. Det ville være dejligt, hvis man dag ud og dag ind, år ud og år ind, vidste, hvad det var for love, der gjaldt. Men det er ikke muligt at føre økonomisk politik med tidløse love. Hvis hr. Jens Foged mener det, er han også faldet for troen på, at man kan køre bil med rat, spee-der og bremse låst fast.

Glistrup (FP):

Igen må jeg korrigere hr. Camre. Den tidløse indkomstskattelov kan glimrende indføres, den er skam allerede fremme i horison-ten, det er nemlig lovforslaget, der hedder: indkomstskatten afskaffes, og så er det sankthansbålene! Dermed har vi den tidløse indkomstskattelov, og det er den rigtige løsning, vi forhåbentlig når frem til, men det er også den eneste løsning på det spørgs-mål.

Med hensyn til det tredje af venstres for-slag i lovforslaget om investeringsfonds, det, der går ud på, at man kan få midlerne frigivet meget hurtigt, var ministeren jo i og for sig enig i, at det var et godt forslag i den nuværende beskæftigelsessituation, men ministeren vil jo gå imod forslaget, fordi han sagde, at i andre beskæftigelsessituatio-ner er det en dårlig ordning. Ja men hvis der overhovedet er nogen fornuft i at have en investeringsfondsordning, så er vel nok hovedargumentet for at have en investe-ringsfondsordning, at den i hvert fald ikke skal være tidløs, men at det er noget, hvor man i takt med konjunkturerne skal ændre på frister, og hvad der i øvrigt er af bestem-melser i loven.

Når man nu er enig i, at det passer som hånd i handske til den nuværende konjunktursituation, hvorfor så ikke følge venstre på det punkt? Og så er der vel også socialde-mokrater i folketinget, når konjunkturerne forbedrer sig, om måske ikke så mange, men bare en enkelt kan dog fremsætte et forslag om til den tid at få ændret på reglerne, og så har man fremskridtspartiets støtte til at få flertal for det til den tid. Derfor skulle de problemer jo nok kunne klares.

Og så med hensyn til ministerens garan-tier med 100 pct. Det er jo sjældent, man hører en skatteminister udstede sådanne

[Glistrup.]

garantier med 100 pct., men her var han altså ved at love, at der ikke var nogen i dette land, som ville investere af hensyn til afskrivningerne, ikke ville købe maskiner i cellofan. Ministeren skal i hvert fald ikke stramme sin formulering ret meget, før han kommer på afveje for der er masser af mennesker i dette land, som i fuldstændig psykose i december måned investerer vildt og voldsomt, simpelt hen fordi de er blevet så forskrækkede over, hvad en foreløbig opgørelse af deres indkomst for det pågældende år viser. Se bare på annoncerne fra trusselrederier og andre, og aktiviteten hos bilsælgerne, og hvad der nu ellers er i december måned.

Dertil kommer, at man jo nu engang ikke bare investerer for at opnå pengefordele, som var det, ministeren var inde på, men man gør det jo i allerhøjeste grad også af prestige Grunde, så man har nogle af de fine og flotte dippedutter, som skattevæsenet betaler 2/3 af, eller hvordan det nu kan være.

Jeg tror altså ikke, ministerens betragtninger, når de skal bruges i en realistisk politisk diskussion, er sådan særlig holdbare, selv om ministeren måske nok kom ned på jorden med sin eftersætning.

Og så endelig til hr. Jens Foged, der siger, at afskrivninger jo bare er udskydelse af beskatning, det er ikke nogen endelig foræring. Man bliver jo helt rørt. Hvorfor i alverden fremsætter man så de forslag, hvis det ikke giver nogen som helst fordel, men det bare er det samme? Altså det lyder vel nok så smukt: det er bare en udskydelse. Men en udskydelse i en tid, hvor inflationen driver med den hast, som venstre regeringen har ført den op på, er skam i allerhøjeste grad også en fordel. Dertil kommer, at det er meget rart at få at vide, at det kun er en udskydelse. I det lange løb skal man betale den samlede skat.

Nej, hr. Jens Foged, om det lange løb gælder kun det enkle ord: „In the long run, we are all dead“.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, jeg vil også gerne fremføre nogle ganske få bemærkninger om dette med afskrivninger. Jeg må sige, at det forekommer mig ikke, at hr. Glistrup var særlig klar i sin fremstilling heroppe, og når han nu får for-

trykket, så kan han jo læse det. Jeg skal skåne ham for at gennemgå hans indlæg her.

Må jeg sige om dette med afskrivninger, at hr. Camre fastholder sine provenubetrægtninger, og så må han beholde dem i fred, for de bliver ikke rigtigere af at blive gentaget. Det glæder mig derimod, at ministeren helt uden diskussion indrømmer, at der ved afskrivninger er tale om provenuforskydning, ikke om provenutab. Nu er så spørgsmålet, om erhvervslivet vil have gavn af at få adgang til en sådan forskydning. Ministeren mener nej. Jeg mener ja. Og der står det vel.

Så vil jeg skarpt advare mod, at ministeren fortsætter med at sætte lighedstegn mellem en provenuforskydning, som der er tale om ved regeringens forslag og ved forhøjelse af summen for straksafskrivninger, og så det provenutab, vi talte om i går, hvad enten det er 190 mill. kr., som ministeren sagde i går og gentog i dag, eller det er oppe på den kvarte milliard, som andre har beregnet det til. Provenuforskydninger for staten er jo et spørgsmål om regnskab, mens derimod provenutab er noget helt andet. Jeg tror ikke, at det gavner noget i en diskussion, hvor vi dog gerne skulle nå frem til et eller andet resultat, at vi prøver på at forvirre begreberne.

Stetter (KF):

Jeg fremførte i mit indlæg den vurdering, at ministeren og hr. Camre overvurderede de beskæftigelsesmæssige virkninger af en ekstraordinær afskrivning på driftsmidler m. v. Jeg erindrede samtidig om det konservative forslag om et midlertidigt investeringsfradrag på erhvervsmæssige bygninger. Dette viser, at det konservative folkeparti naturligvis har stor interesse i at bekæmpe ledigheden, og det giver ikke ministeren anledning til at anfægte, at vi har interesse i at medvirke til at fremme beskæftigelsen. Jeg håber, ministeren vil indse dette når han får lejlighed til at kigge nærmere på det konservative forslag.

Knud Jespersen (DKP):

Det er jo ingen forbrydelse at misforstå, men skatte- og afgiftsministeren lagde sådan en voldsom vægt på den beskæftigelsesfremmende side af sagen, og det var jo det, jeg bestred og sagde, at væsentlige dele af

[Knuud Jespersen.]

det, man eventuelt måtte investere i forbindelse med forbedrede afskrivningsbetingelser, ville være importerede varer. Når der var arbejdsløshed i hele den kapitalistiske del af Vesteuropa, så måtte man regne med, at det nok kunne være beskæftigelsesfremmende i Frankrig, Holland osv., hvad jeg heller ikke har noget imod. Det er bare det, at man skal skære hele denne garnering væk.

Når jeg videre anførte, at det måske også kunne svare sig at investere, også for at flytte vægten af sin egen skattepligt, ja så er det jo noget, som ikke kan være skatte- og afgiftsministeren ubekendt. Det er nemlig, som hr. Glistrup har sagt, sådan, at i 5-6 uger omkring disse terminer findes der jo ikke den avis, hvis man ser bort fra dagbladet Land og Folk, der ikke er fyldt op med store annoncer om, at det kan betale sig at investere nu.

Jeg skal ikke trætte tinget og tage tiden, men bare erindre om, at sådan er de faktiske forhold, og så kunne man jo også prøve at kigge lidt efter. Det er jo ingen tilfældighed, at man har en række maskiner stående på virksomheder rundt i Danmark. Ikke bare de 4-6 mia kr., jeg omtalte, i det ikke anvendte produktionsapparat på grund af krisen, men i en lang række maskiner, som man ikke har sat i funktion. Mon ikke ministeren skulle overveje, om det kunne tænkes, at det var fordi man ikke kunne komme af med de produkter, som maskinerne skulle forarbejde? Min konklusion er, at der er tale om en købekraftkrise, og derfor nytter det ikke noget som helst at flytte vægten af skatterne fra almindelige mennesker og til erhvervslivet eller omvendt, nej her trænges til en sanering. Og det var ikke afskrivningsbestemmelserne — lad mig lige understrege det — jeg vendte mig imod, men det var de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, som vi jo i princippet ønsker væk, og derfor ønsker vi ikke flere blomster på denne rod.

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Foged)
(V):

Ministeren gav udtryk for, hvis man nu vil bruge det med hensættelser, at det så kunne ske, at man hensatte den ene dag for at bruge det den næste dag. Ja, det er da

kun under forudsætning af, at det er lige på skæringsdagen for regnskabsåret; ellers er det jo ikke rigtigt. Det er da det eneste tilfælde, hvor det kan lade sig gøre. Når der dernæst regnes med et provenutab, så må det vel være, fordi man tror, at der bliver hensat en del. Men det, der bliver hensat, hvordan bliver det hensat? Det bliver hensat på en sådan måde, at det også trækker renter, og disse renter beskattes. Det bliver hensat på en sådan måde, at andre, der i den givne situation har mulighed for at låne, kan låne de hensatte midler, så de kommer i funktion på den måde. Der er overhovedet ikke noget, der hindrer, at dette at have investeringsfond på denne måde netop er initiativfremmende. Det er ikke den samme person, men det er andre personer, der kan bruge disse ting. Det er derfor en lov, som bør have langtidssigte.

Vi glemmer ofte herinde, når vi taler om provenu og stat, at vi er en stat, der er noget kontinuerligt, mens en person er noget helt anderledes, en enkeltperson i et økonomisk spil, der må tage hensyn til sig selv. Men mange ting af det, den økonomiske må tage hensyn til, smitter af på hans medmennesker på en god måde, altså også når der er hensættelser.

Jeg tror, at vi er blevet lidt mere enige om provenutabet. Jeg lagde mærke til, at hr. Camre var noget blidere i sin anden omgang end i første omgang. Hvis han i anden omgang havde holdt den tale om, at afskrivning var nedslidning og den slags ting, så var vi måske ikke kommet helt så meget på kant af hinanden. Men det er nok fordi hr. Camre på disse områder her ikke har været med i drøttelserne i de senere år og stadig ikke kan huske, hvad hans egen ordfører, hr. Grünbaum, har sagt masser af gange på dette område. Han var på dette område helt anderledes positiv over for afskrivningsreglerne, end det ærede medlem hr. Camre har givet udtryk for her i dag. Jeg håber, at der vil ske en mærkbar ændring i ordførerens stilling, efterhånden som han bliver mere hjemme på området.

Der har været talt om, at det var skade, det som venstre har foreslået. Nej, vi bekender os også til saldoafskrivningen, uanset om vi tager de 120 pct. ind i billedet, og det er en permanent ordning. Kan ministeren love os, at 1975 er det eneste år med

[Jens Foged.]

stor arbejdsløshed? Kan ministeren endda love os, at disse ting kan der blive taget initiativ til så hurtigt, at det sker i 1975, for så kunne der måske være nogen mening i at behandle forslagen lidt mere positivt? Når vi ønsker dem, så er det, fordi der også vil ske noget i 1976 og i 1977, som nødvendigvis må have noget af det samme sigte.

Vi opfordrer derved til, at vi gør, hvad vi kan, for at få rimelige afskrivninger på langtidbasis.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg har 4 bemærkninger. Den første skal være til hr. Glistrup, som fortalte os om psykosen i december. Jeg kan ikke rigtig få denne vurdering af indkøbene i december til at rime med, at hr. Glistrup vil medvirke til at gøre reglen om halvårsafskrivningernes reduktion, altså andet halvårs afskrivninger, den ordning, som vi foreslår ophævet for 1975, til en permanent regel. Det har jeg lidt svært ved at få til at stemme med hr. Glistrups synspunkt om, at der i december købes helt overvejende af hensyn til afskrivningsmuligheden.

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg gerne sige, at jeg er enig i den betragtning, at vi ikke skal forvirre begreberne, men så må jeg altså også opfordre hr. Bernhard Baunsgaard til ikke at sige, at jeg skulle mene, at erhvervslivet ikke har gavn af en provenuforskydning. Så sagde hr. Bernhard Baunsgaard, at det mente han at erhvervslivet havde, men at ministeren mente nej. Det er jo modbevist med det forslag, jeg har lagt her på folketingets bord. Dette forslag sigter mod at give erhvervslivet en fordel ved, at det, for de investeringer, de foretager i 1975, får en provenuforskydning.

Jeg vil gerne til hr. Stetter sige, at de bemærkninger, jeg gjorde, ikke var ment som et forsøg på at anfægte de konservatives indstilling til at bedre beskæftigelsessituationen. Mine bemærkninger gik ene og alene på det udtryk, som hr. Stetter brugte, nemlig et tilfældigt indkomstår. Jeg vil gerne understrege, at når vi har givet denne meget betydelige forøgelse af afskrivningsmuligheden i dette år, så er det, fordi vi ikke betragter det som noget tilfældigt indkomstår.

Til hr. Jens Foged må jeg sige, at jeg selvfølgelig ikke kan love noget om beskæftigelsessituationen år frem i tiden, og det ved hr. Jens Foged jo udmærket. Men det ændrer ikke ved den opfattelse, at vi finder situationen i dag sådan, at der er basis for at gøre en ekstra indsats også via afskrivningsreglerne. Men jeg har svært ved at se, at det skulle føre til den slutning, at fordi der også er risiko for, at der ikke er fuld beskæftigelse ud i fremtiden, så skulle vi gøre vore afskrivningsregler permanent anderledes. Jeg må jo sige, at i det forslag, som er stillet af venstre, ligger der jo ikke noget incitament til, at man skal skynde sig at foretage investeringer, for med hensyn til de investeringer, der foretages i 1976 og i 1977, vil man jo få den samme mulighed for oven i anskaffelsen at lægge 20 pct. og afskrive på denne samlede sum.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ministeren havde vanskeligt ved at se sammenhængen med den af mig udtalte kritik mod reglen om, at der kun er halve afskrivninger for anskaffelser i andet halvår, og den beskrivelse, som jeg gav af indkøbshysteriet i december måned. Nu vil ministeren have bemærket, at i min beskrivelse af indkøbshysteriet nævnte jeg som eksempel og med velberåd nu netop trusserederne, fordi dér gælder ikke denne begrænsning for anskaffelser i andet halvår. Det er jo rigtigt, at hysteriet med henblik på hurtige afskrivninger på anskaffelser, der er overflødige, nu er flyttet, således at vi har to sæsoner om året. Vi har ikke bare decembersæsonen, der er den store sæson og den traditionelle sæson, og også har været sæsonen før vi fik disse halvårsregler, men nu har vi tillige sæson i juni måned, hvor man skal købe ind, før man kommer ind under de nye regler; plus at noget af hysteriet i december måned for dem fra andre brancher, der vil konkurrere med trusserederne, går ud på, at man kan købe på tilbagedaterede slutsedler, der ligger tilbage fra april-maj måned eller noget lignende.

Det er i enhver henseende en usund lovgivning vi har, hvor man deler et indkomstår op i to halvdele. Det fører til begunstigelse af investeringer i disse meget

[Glistrup.]

farlige ting, der ikke er til at overse, fremfor alt inden for skibsfartserhvervet, og det fører til alverdens omgåelsestransaktioner. Reglen bør ikke blot afskaffes med virkning for 1975, men også med permanent virkning, og det vil vi virke for i skatte- og afgiftsudvalget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for den meget klare udtalelse om, at en provenuforskydning er gavnlig for erhvervslivet. Jeg siger tak for den. Nu skal jeg ikke forsøge at lave noget, jeg skal helt undlade at drille med at gentage, hvad der blev sagt før om straksafskrivning, men kun sige: dette må så være et godt udgangspunkt for, at vi kan blive enige i udvalget.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Jens Foged) (V):

Når ministeren siger, at der i hans forslag er et særligt incitament til at skynde sig, og at det var der ikke i vores forslag, så vil jeg da sige: nej, vort forslag, det er grundlagt på dette, at den enkelte skal tage en rolig overvejelse med hensyn til, om det nu også kan gå an på længere sigt at gøre det. Vi satser mere på en rolig udvikling, end vi satser på dette at give nogle en ekstra-chance i en given situation.

Må jeg så for øvrigt sige, at da provenutabene, som det blev sagt, er beregnet af nogenlunde de samme embedsmænd, og da provenutabene også nogenlunde er analoge, ja, så må jo sådan set også initiativet være nogenlunde analogt.

Jeg har en slutbemærkning til hr. Camre, der snakkede om, at der skulle styring til. Åh ja, når jeg tænker på den styring, som socialdemokratiet havde med hensyn til momsregulering, og hvad ved jeg, på det boligpolitiske område, så gad jeg vide, om det var særlig gavnligt med en sådan styring, der var så eksplosiv på ét område og derfor bragte boligsituationen bogstavelig talt i kaos på længere sigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Udvalget angående fysisk planlægning har afgivet betænkning over forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner. (Ophævelse af byudviklingsudvalg) og over forslag til lov om ophævelse af lov om planlægning af Køge Bugt-området. Eksemplarer vil blive omdelt.

I skrivelse af 21. februar anmoder finansministeren om, at der af folketinget må blive foretaget nyvalg af et medlem til at indtræde i *hypotekbankens bestyrelse* for den resterende del af indeværende funktionsperiode indtil den 31. marts 1978 i stedet for finansminister Knud Heinesen. Til nyt medlem af bestyrelsen har vedkommende gruppe udpeget *Tastesen*. Den pågældende er herefter valgt.

I skrivelse af 11. marts anmoder økonomiministeren om, at der af folketinget må blive foretaget nyvalg af et medlem til at indtræde i *repræsentantskabet for Danmarks Nationalbank* for den resterende del af den nuværende funktionsperiode indtil 31. marts 1976 i stedet for Knud Enggaard, der har ønsket at udtræde af repræsentantskabet. Til nyt medlem har vedkommende gruppe udpeget *Nyboe Andersen*. Den pågældende er herefter valgt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Skatte- og afgiftsudvalget (14/3 75):

Udtræder: Kirsten Jacobsen

Nyt medlem: Ove Jensen

Udtræder: Ove Jensen

Ny stedf.: Jørgen Junior.

Undervisningsudvalget (14/3 75):

Udtræder: Ib Nørlund

Ny stedf.: Freddy Madsen.

[Formanden.]

Folketingets næste møde afholdes mandag den 17. marts kl. 13.30 med følgende dagsorden:

1) *Første behandling af:*

Forslag til lov om overførsel til andet land af retsforfølgning i straffesager.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, af lov om ikrafttræden af borgerlig straffelov m. m. og af retsplejeloven. (Psykisk abnormitet, narkotikakriminalitet, beskyttelse af diplomater m. v.).

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om overformynderiet.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven, lov om forbrugerklagenævnet og lov om retsafgifter. (Forbrugersager, bødeforlæg på stedet m. v.).

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om retsafgifter.

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender.

7) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg. (Ændret klageadgang).

8) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister. (Ændret klageadgang).

9) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændret klageadgang).

10) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om revahidering. (Ændret klageadgang).

11) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om børne- og ungdomsforsorg. (Ændret klageadgang).

12) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Ændret klageadgang m. v.).

13) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om folkepension. (Overførsel af opgaver fra socialministeriet til sikringsstyrelsen, ventetillæg samt ændret klageadgang m. v.).

14) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om invalidepension m. v. (Overførsel af opgaver fra socialministeriet til sikringsstyrelsen, ændret klageadgang m. v.).

15) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om pension og hjælp til enker m. fl. (Overførsel af opgaver fra socialministeriet til sikringsstyrelsen, ændret klageadgang m. v.).

Angående folketingets arbejde de følgende dage i den pågældende uge henviste formanden til den omdelte ugeplan.

Mødet hævet kl. 14.42.